

שאין להם בובות כמו רותי סמרטוטי יוכלו לראות כמה שמחה ומאשרת יכולה להיות בובת סמרטוטים. וכך רותי סמרטוטי נשארה אצל אבא שלושה או ארבעה ימים. היא חסרה מאוד בבית וצילה התגעגעה אליה אך היא ידעה שאבא רצה רק לשאול קצת מאשרה של רותי סמרטוטי, ולכן לא התלוננה.

גם רותי סמרטוטי לא יכלה להתלונן, כי מלבד החיוך השמח שעל פניה, שהיה לה שם תמיד (כי היה מצוייר שם) היה לה גם לב סוכרייה וכמובן אף אחד (אפילו לא בובת סמרטוטים) יכול להתלונן כאשר יש לו אושר כזה בפנים. וערב אחד, בדיוק כאשר אבא עמד לסיים את העבודה, בא שליח עם חבילה נחמדה, רכה מאוד. אבא פתח את החבילה ומצא בה מכתב:

רני סמרטוטי מגיע

יום אחד אבא לקח את רותי סמרטוטי למשרדו ושם אותה נשענת על ספרים שעל שולחן הכתיבה שלו. הוא רצה לראות כל היום את החיוך שלה, כי כפי שאתם יודעים, חיוך ואושר מדבקים כמו מחלה. אבא רצה שכל השמחה והאושר של רותי סמרטוטי ירשמו על הניר, כך שגם כאלה

גיינסוויל, פלורידה
8 בינואר 1919

אל ג'וני גרואל

ג'וני היקר

כאשר ראיתי את ספרי רותי סמרטוטי שלך
בחנות הקרובה נכנסתי מיד וקניתי אותם
וכאשר קראתי את ההקדמה שלך הלכתי מיד
למזוודה ישנה שבעליית הגג שלנו והוצאתי את
הבובה, שאני שולחת לך עכשיו.
בובה זו הייתה שייכת לאמא שלי והיא שיחקה
בה כאשר הייתה ילדה קטנה. היא אהבה
אותה מאוד ושמרה אותה עד שנולדתי ואז
נתנה לי אותה.

קשה לתאר את העונג שהיה לשתינו, אך
לעתים קרובות, כמו הילד הקטן שיצא לגן
להתאבל כשכל העולם נראה חשוך ומעונן, כך
גם אני והבובה הזו יצאנו למרפסת ובכינו ביחד.
אני יכולה עד היום להרגיש את הזרועות הרכות
המחבקות אותי (כפי שדמיינתי) ולשמוע את
מילות הנחמה (גם הן בדמיון) שהבובה לחשה
לאוזניי.

כפי שכתבת "ארץ הפיות מלאה בוודאי בבובות

סמרטוטים, רכות וגמישות, שעוברות את כל
ההרפתקאות בזרועות של ילד". אני מאמינה
שקיימת ארץ פיות כזו ושבובות סמרטוטים
הראשונות נעשו שם. כי אחרת, איך הן יכולות
להביא כל כך הרבה אושר לחיי ילד?
לכל הילדות הקטנות שהכרתי היו ספרי "רותי
סמרטוטי" שלך ובובות כאלה וכתמורה לאושר
שהבאת להם תרשה לי לתת לך את הבובה של
כל הבובות שלי, הבובה שאהבתי ביותר.
הלוואי שתהיה זו מתנה מארץ הפיות עם כל
"המשאלות שמתמלאות" שתייחל ואם אפשרי
תוסיף שמחה בחייך.

אמא שלי קראה לבובה זו רני סמרטוטני ותמיד
הכרתי אותה בשם זה. האם לא פלא
שהופתעתי כאשר ראיתי את שם הספר שלך?
תעשה לרני סמרטוטני הכרה עם רותי
סמרטוטי, ג'וני היקר. שישתתף באושר
שבביתך.
בברכה "אמא" של רני סמרטוטני

הוא שם אותו ליד רותי סמרטוטי, נשען על הספרים שעל השולחן, והם הביטו זה על זה. עיניו הכפתורים של רני סמרטוטני הביטו ישירות בעיני הכפתורים של רותי סמרטוטי. הם לא יכלו לדבר - בוודאי לא בנוכחות של אדם אמיתי - ולכן רק ישבו וחייכו זה על זה. אבא שם את ידיו על צווארה של רותי סמרטוטי ועל צווארו של רני סמרטוטני והוא

סבתא סיפרה לאבא עוד הרבה קודם, שבזמן שקיבלה את רותי סמרטוטי, שכנה שלה עשתה בובת סמרטוטים של ילד, עבור ילדה קטנה שלה, שתמיד שיחקה עם סבתא, וקראה לו רני סמרטוטני.

וכשסבתא סיפרה זאת היא תמיד חשבה על מה שקרה לחברת ילדות שלה ולבובה רני סמרטוטני.

אחרי שאבא קרא את המכתב הוא פתח את החבילה ומצא את רני סמרטוטני.

רני סמרטוטני היה מקופל בזהירות, הזרועות הרכות שלו היו מונחות יפה על חזה ועליהן מונחות היו רגליו הרכות והכל היה קשור עם גומייה.

רותי סמרטוטי בוודאי השתוממה מדוע "סידרו" אותו בצורה כזו, אך הדבר לא גרם לו כל דאגה, כי אפילו שרגליו היו מונחות על פניו, אפשר היה לראות את החיוך השמח שלו.

אחרי שאבא הוריד את הגומייה הוא יישר את הקמטים שבידיו ורגליו של רני סמרטוטני. ואז

הרגיש כאין גוש בגרונו, גוש כותנה אמנם,
ובכל זאת גוש התרגשות.

"לכן רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי אינכם
יכולים לדבר" אמר אבא "אשאיר אתכם עכשיו
לבד ואתן לכם להכיר זה את זה, למרות שטוב
לי לשבת כאן ולהשתתף באושר שלכם."
ואז אבא לקח את הגומייה ושם אותה על ידה
של רותי סמרטוטי ועל זרועו של רני
סמרטוטי כך שהם יכלו לשבת ישר ולהחזיק
ידיים.

אבא ידע שהם ירצו לספר אחד לשניה על כל
הדברים הנפלאים שקרו להם, מאז שהם
נפרדו לפני למעלה מחמישים שנה. ואבא
יצא, כשהוא סוגר את דלת חדר העבודה
ומשאיר את שתי הבובות מביטות ישר
בעיניהן.

למחרת, כאשר אבא פתח את הדלת והסתכל
על שולחן העבודה שלו הוא ראה שרני
סמרטוטי נפל וראשו היה בדיוק בקפל זרועה
של רותי סמרטוטי.